

Розказують люди:

Гнав Хмельницький поляків. От-от настигне їх. Але поляки народ приткий, охайно одягнений, на ноги легкий. Не тяжким чоботям козака нагнати їх. Поляки тікають, а козаки за ними плентаються, та бешкетують. Дотяглись майже до Із'яслава. Уморились поляки тікати, а може й з силами зібрались, бо засіли в лісі й ждуть козаків. А ти: тільки подавай. Стукнулись — і почалось! Козаки, що хмара, а поляки — що в'юни. Б'ються день, б'ються ніч. Перестав бути слизьким в'юн. порідшала хмара, але насідає. Такі часи були: не переміг, то загинь.

Не перемогли поляки. І коли ранішня зоря своїм червоним сяйвом освітила ліс і тих, що не перемогли, то злякався ліс, затрусилась дерева, затримтіло листя й тремтить до цього часу.

Настане ніч — чути далекі, густі стони, а лише заграє на листях перше соняшне проміння — дрібно затремтять дерева, зашепчуться й щось хутко, хутко лопочуть вітрові. А вітрові що? Послухає, послухає, посвище залихв'ярьські та й іде колисати ниву, яка широко простяглась довколо лісу.

Звуть ліс: „Побойще“.

Е. Кінець, учит. м. Грещів, 1942.

З глибокої старовини.

Коли це було? Давно... Приїхав пан в м. Славуту (ісма на Волині кращого місця, як Славута) і почав хозяйнувати. Перш за все заклав економію—фільварок і завів багато овець. Людям вийшов наказ дивитись за вівцями так, як за своїми дітьми. Мили їх, вичісували. Але недобрий дух був від цих овець, і пан наказав загородити кошару в 5 верстах від Славуті й перегнати туди овець. І стали це місце звати „Баранье“. До цього часу стоїть там село, що носить цю назву. Раз у рік овець стригли, і для цієї роботи гнали їх на берег річки Гориня, де був низький піскуватий берег і добре було промивати шерсть. Те місце стали звати „Стригани“. Там і тепер стоїть село, що носить цю назву.

Є біля міста Славуті село Лашанівка. Кажуть: пан дорослих коней тримав у м. Славуті, а лошаків відсилав на випас у те місце, де тепер стоїть це село. Звідсіля і назва: „Лашанівка“. За лишками документів, що схоронились із архиву князя Сангушко, якому належала Славута, видно, що в 1663 році м. Славута існувала, як осінь, і фільварок стягував податки з населення.

З журналу учн. трудшколи ч. I в Славуті, 1925.

Славна Гута.

Лежить рядок різноманітних люльок з білої глини. Обламані, оббиті, одні кавалки. Але робота видно хороша, чиста. Як виточені. На деяких помітно візерунки. Це все, лишки виробів колишньої гуті в